

La concessió del telèfon

Andrea Camilleri

—Sorpresa sorpresa sorpresa!

—Don Lollò! Vostè aquí?! Ai Maria santíssima! Ja sóc mort!

—Senyor Genuardi! Senyor Genuardi! Què fa, es desmaia? Ha fet figa, aquest fill de puta! Però jo el despertaré!

—Déu meu... Déu meu... A mastegots m'agafa?

—Sí, així es desperta.

—Déu meu... a cops em vol matar?

—Què diu de cops! Què és aquesta pesta?

—M'he cagat a sobre, commendatore. Abans de... em permet una oració? Puc recitar l'acte de contricció? Senyor meu Jesucrist, em pesa de tot cor...

—Senyor Genuardi, plegui de fer el pallasso.

—Verge Maria quin fred que he agafat! Quin fred! Em puc posar una flassada a les espatlles?

—Posi-se-la i eixugui's les llàgrimes.

—Em cauen soles. Verge Maria quin fred! Tremolo de dalt a baix, ai com tremolo!

—Senyor Genuardi, calmi's i faci el favor d'escoltar-me. Baldat com estic, m'he pres la molèstia de venir de Montelusa a Palerm per aclarir la qüestió entre vostè i jo.

—Perdoni, que va armat?

—És clar.

—Déu meu! Verge santa! Per què arma la pistola? Em vol matar? Senyor meu Jesucrist, em...

—Prou! Muts!

—Com vol que m'ho faci? Com m'ho faig per callar? Em vénen ganes de plorar, de parlar, de resar...

—Miri, aquesta pistola que l'espanta tant la poso aquí a la calaixera, ben lluny de mi.

—Mare de Déu, quina calda que m'ha agafat! Mare de Déu quina calda! Estic ben suat! Pot obrir-me la finestra? No em veig amb cor de moure'm, si m'alço del llit, caic.

—Obrim-li la finestra al senyor. Així també se n'anirà una mica la pesta de la merda que s'ha fet a sobre. Però ara vigili perquè la finestra és oberta.

—I què vol dir? Què vol dir que la finestra és oberta?

—Vol dir que si no es porta bé i no m'escolta tranquil, el foto daltabaix d'aquesta mateixa finestra.

—Faig bondat. Estic tranquil. Parli.

—Això. El senyor Schilirò, el seu sogre, l'altre dia em va venir a dir...

—Li va donar ell la direcció de Palerm?

—No.

—I aleshores com s'ho ha fet...

—Ho he sabut pels meus assumptes. I no em torni a interrompre. Em poso nerviós quan m'interrompen. Tornem-hi. El seu sogre em va venir a explicar que hi havia hagut un equívoc. Amb poques paraules, em va jurar que vostè i el Sasà La Ferlita no estaven conxorxats per fotre's de mi.

—I jo també li juro! Que em quedi sense vista!

—Mut, li he dit! Les paraules del seu sogre em van convèncer.

—Gràcies a Déu!

—A mitges.

—A mitges? Què vol dir a mitges? Em vol rostir a poc foc.

—A mitges. Perquè necessito una prova segura, evident, que entre vostè i el Sasà no hi havia cap tracte.

—D'acord. Em digui quina ha de ser aquesta prova segura... Em digui què vol que faci i ho faré.

—Ara va. Mentrestant li he portat dues cartes. Ja les llegirà després, si vol li dic què hi diu. Una és de l'empresa Sparapiano, diu que va ser un error, li demanen mil vegades perdó i es posen a la seva disposició per tota la fusta que li calgui.

—Fa broma?

—No faig mai broma, ni sobre això ni sobre res més. La segona carta és del cavaller Mancuso. Diu que s'hi ha repensat, que pot fer tots els clots que vulgui al seu terreny i que no demanarà ni una lira. ¿Content?

—Perdoni'm, però l'alegria m'està removent l'estómac.

—Aguanti cinc minuts més. Pel quadricicle de motor també estic buscant un sistema amb un amic de l'assegurança perquè deixin anar els calés sense tocar els pebrots. I amb això li faig tocar amb la mà que m'he cregut les paraules del seu sogre. A mitges.

—I l'altra meitat?

—Aquí està el quid. Primer li vull fer saber una altra cosa: pari esment que els carrabiners, cada cop més convençuts que s'entén amb els subversius, han sabut la direcció d'aquí. O sigui que segurament el vigilen.

—Mare de Déu senyor! Però si aquesta direcció ara ja la saben hasta els porcs i els gossos! Com s'ho

han fet?

—Deixem-ho córrer.

—Què he de fer perquè canviïn d'opinió?

—Els carrabiners?! Fer-los canviar d'opinió? Però si aquests quan foten la banya en un forat no hi ha collons! Encara sort que el delegat Spinoso opina d'una altra manera.

—Torno a tenir fred. Mare de Déu, quin fred! Tot jo tremolo. Pot tancar la finestra? Les cames em fan figa.

—Ja està. Per tornar al que dèiem: sap que tinc la direcció exacta del seu amic Sasà La Ferlita? Està escrita aquí, en aquest trosset de paper.

—Per què me la deixa a la calaixera? És vostè qui la necessita, si l'ha d'anar a buscar.

—Jo? Jo no.

—Hi farà anar algú altre?

—Sí. Vostè. Per això li he deixat la pistola i la direcció.

—Jo?! I què l'hi dic?

—No li ha de dir res. El va a buscar i dispara.

—Aaaaahhhhhh!

—I si no ho fa, li dispararan a vostè.

CAMILLERI, Andrea. *La concessió del telèfon*. Barcelona: Edicions 62, 1999, 202-205.

Traducido por Anna Casassas